

**AZ
ELVESZETT
ÉKSZEREK**

KIRSTY
MANNING

**AZ
ELVESZETT
ÉKSZEREK**

KOSSUTH KIADÓ

A KIADÁS ALAPJA

Kirsty Manning: *The Lost Jewels*

Originally published in 2020 by Allen & Unwin, Australia

This edition is published in 2020 by William Morrow,

an imprint of HarperCollins Publishers

New York, USA

FORDÍTOTTA

Gázsity Mila

SZERKESZTETTE

Kalocsai Judit

BORÍTÓTERV

Chris Covers

ISBN 978-963-544-682-7

Minden jog fenntartva

Copyright © Osetra Property Ltd. 2020

© Kossuth Kiadó 2023

© Hungarian translation Gázsity Mila 2023

Borítóképek © Shutterstock / Everett Collection, Pixabay, Foter

*Henrynek, aki újra megismertetett Londen
Maradj mindig kíváncsi, kalandvágyó és igaz.*

„A Szép: igaz s az Igaz: szép!” – sose
áhíthatok mást, nincs főbb bölcsesség!

JOHN KEATS:

Óda egy görög vázához*

---

* Tóth Árpád fordítása

Prológus

London, 1666

*Olyan sűrű volt a füst, hogy a lánynak a szája elé kellett húz-
nia a kötényét. Az égből hulló üszkök feketére perzselték hosszú
hajfonatát. Le kell majd vágni... anyus haragudni fog. De ha
egyszer ígéretet tett apusnak... ezt muszáj véghez vinnie, ak-
kor is, ha a szűk, macskaköves utcáskákat már teljesen betölti
a tűzvész moraja.*

*Még biztosan nem vették észre, hogy nincs velük. A dereg-
lye anyussal és a kisbabával most haladhat el a London Bridge
alatt. Vastag gyapjútakarókba burkolóznak, ami védelmet
nyújt a záporozó parázs ellen. A lány először könnyögött, az-
tán amikor szétrobbantak mögöttük az olajjal és faggyúval
teli hordók, egyszerűen belökte az anyját a kicsivel a zsúfolt
dereglyébe, és megígérte, hogy a következő csónakba már ő is
beszáll.*

– Vigyázz a kicsire! Apus biztosan...

*A szavait elkapta, elsodorta a keletről érkező, perzselőn for-
ró szél. A dereglye elhagyta a kikötőt, és azonnal el is tűnt*

a füstben. A parton eluralkodott a zűrzavar, a családok fejesztetten futkosva rakodták a legértékesebb javaikkal megpakolt ládákat, szegecselt bőrvödröket. A megriadt lovak a fejüket dobálták, hátracsapott füllel, rémulten horkantgattak, nyihogtak, kapáló lábuk dobogott a macskakövön.

A lányt eltöltötte a hála, amikor arra gondolt, hogy az anyja a kis Samuellel már útnak indult.

Biztonságban vannak.

A lázasan kapkodó kapitány a gerendákból ácsolt kikötőhidnak feszítette a lábát, hogy megakadályozza a hajó billegetését. A kezét a lány felé nyújtotta, csakhogy az inkább hátrálni kezdett az utca, a sűrűn gomolygó füst, a záporozó parázs felé, majd sarkon fordult, és elszaladt.

A Temzétől távolodva csak futott és futott felfelé az emelkedőn, míg meg nem látta, hogy a narancssárga égen szürkén kirajzolódik előtte a Szent Pál felmagasodó tornya. Miközben átverekedte magát a folyó felé áradó, pánikoló tömegen, a székesegyház kövei úgy robbantak szét, mintha puskaporból lettek volna.

Mostanra lassabban, óvatosan, a lába elé nézve haladt, hogy ki tudja kerülni a macskaköves úton patakokban csorgó megolvadt ólmot és trágyalevet. A kezével kitapogatta a házak falát, ujjait végighúzta az érdes fagerendákon. Cipője alatt meg-megreccsentek a széttört üveg szilánkjai.

Egész életében ezeken az utcákon, ezekben a síkatorokban lakott, itt játszott gyermekként. Miközben átvágott az utcácskákon, magában elmormolta a nevüket: Ironmonger, King, Honey, Milk, Wood, Butter... és a Foster Lane.

Mindjárt hazaér.

A házukkal szomszédos épületekből vörös lángok törtek elő. A felgyűrt ingujjú férfiak száználmasan kicsiny vödrökben hordták a vizet, hogy megkíséreljék eloltani a tüzet, amely sziszegő morajjal kúszott fel a falakon, és átcsapott a faszindelyeken – mintha kikacagta volna az odalent nyüzsgő embereket.

– El onnan...

– Már túl késő...

– ...stráfkocsival a Blackfriarshez...

– ...a Szent Pál lángol...

Nem fordulhatott vissza. Most már nem, hiszen olyan közel volt az otthonuk.

Most már nem, hiszen megígérte apusnak...

Óvatosan, csoszogva haladt előre a sűrű füstben. Egyre közelebről hallatszott a St. Mary-le-Bow-templom hangjainak örjögő kongása. Aztán kitapintotta a házuk bejárata mellé erősített öntöttvas házszámot, és a vállával belökte az ajtót.

Lovak vágtattak el mellette, és tömegek próbáltak feljutni a kikötő felé vagy vidékre tartó szekerekre, ezért senki sem figyelt fel a lányra, aki beosont a harminckettes szám alatti házba.

A mellkasa égett, mintha minden lélegzetvétellel mélyen beszívta volna a tüzet a tüdejébe. Könnybe lábadt a szeme, de mocskos ruhaujjával letörölte. Nem volt idő az önsajnálatra.

Térdre esett, majd négykézláb végigmászott az előtérben leterített kék perzsaszőnyegen az aprócska szobáig... apus műhelyéig.

A nyakába akasztott, szalagon lógó kulcshoz kapott, és gyorsan elővette. Mindig a ruhája alá rejtette, amikor az apja

elindult valamelyik útjára – mintha talizmán lett volna, amellyel hazacsalogathatja.

A lángok magasabbra csaptak, a széttört üvegű ablakon, a nyitott bejárati ajtón perzselőn forró levegő áradt be. Oda-kint hangos csattanással tetőgerendák hasadtak szét, épületek omlottak össze. Sziszegve parázslani kezdtek a saját házuk zsindelei is. Nem sok ideje maradt.

Kinyitotta a kulcsra zárt ajtót, és lesietett a keskeny lépcsőn.

A hűvös pincébe lépve egy pillanatra megkönnyebbülést érzett – az utca őrjöngő forgataga után itt béke és csend fogadta.

Lekuporodott, hogy kitapogassa a földpadlón az árulkodó domborulatot. Ez az ő titkuk volt, és neki kellett eljönnie érte. Tudta, hogy az apja megértené. Ígéretet tett neki, hogy vigyázni fog anyusra és a kis Samuelre, csakhogy az anyja kenődjének csücskébe sietve becsomózott pénzérmékből nem élnek meg valami sokáig. Elmormolt egy gyors imát, aztán megragadta a sarokba támasztott lapátot, és ásni kezdett.

1. fejezet

DR. KATE KIRBY

Boston, napjainkban

Kate-et Jane Rivers, egy elegáns folyóirat szerkesztője kérte fel, hogy utazzon el Londonba a Cheapside-sztori miatt.

Amikor a telefonhívás befutott, Kate épp barna homokkő borítású, felújításra szoruló házának könyvtárszobájában üldögélt Bostonban, és sűrű gyapjúplédbe burkolózva, fahéjjal meghintett kakaót kortyolgatott. Egy padlóra letett, hordozható hőszigetelőből forró levegő áradt a lábára. Valójában a szülei háza volt – az épület nemzedékek óta a család tulajdonában volt –, de valahogy senki sem vágyott arra, hogy egy huzatos, a múlt nyirkos, dohos szagát árasztó épületben éljen.

Senki, leszámítva Kate-et.

A dolgozószoba volt a kedvenc helyisége – egyben az egyetlen, amelyben végeztek a szigeteléssel, a felújítással. Az elegáns, mégis otthonos szoba három falát padlótól a mennyezetig érő könyvespolcok borították, és itt kapott

helyet a dédnagyapja íróasztala meg a pávakék kanapé – Kate nem szívesen ismerte volna be, hányszor töltötte rajta az éjszakát.

Az íróasztallal szemben egy keretbe foglalt adásvételi szerződés lógott a falon: az *Esther Rose*-é, az első gőzhajóé, amelyet Kate dédnagyszülei egy haszonbérleti megállapodás lezárásaként 1914-ben megvásároltak, és amely a dédnagyanyja, Essie nevét viselte. Az asztalon Kate fantasztikus, hároméves unokahúgának, Emmának a bekeretezett fotója állt. A kislány a fényképen King Charles spánieljét, Mercurtiót szorongatta – micsoda szörnyű név egy kutyának, de hát Molly ragaszkodott hozzá. (Kate nővére erősen vonzódott Shakespeare mellékszereplőihöz.) A kép mellett ott hevert a napló, amelyet Kate négy éve kezdett írni – már rég nem vezette, sőt tulajdonképpen az első kilenc hónapot követően hozzá sem nyúlt. Mégsem tudta rávenni magát, hogy kidobja, vagy eltegye egy dobozba a többi emlékekkel együtt, ami mind annak az évnek a során gyűlt össze.

És most itt volt ez a telefonhívás.

– Ráérnél Londonba utazni úgy, hogy jövő hétfőre már ott is legyél? Egy egészen rendkívüli oknyomozó írásról van szó. Úgy gondolom, legalább egy hetet Londonban kellene töltened. Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy az utolsó pillanatban szólok... – Jane művelt, keleti parti akcentussal beszélt, és udvarias volt, mint mindig, de a hangjából ki lehetett érezni egy árnyalatnyi könyörgést.

– Miféle munkáról lenne szó?

– A Cheapside-ékszerekről.

Kate testén bizsergés futott végig.

– Végre! Kit kellett ezért megvesztegetned?

– Odaígértem a címlapot és mindkét kihajtható képmellékletet az exkluzív cikkért cserébe. Meg akarjuk előzni vele a *Time*-ot, a *Vogue*-ot, a *Vanity Fair*-t. A London Múzeumban múlt héten végeztek az ékszerek rekatalógizálásával, és néhány darabot restauráltak is. Ez lenne az utolsó alkalom a gyűjtemény tanulmányozására, legalább is egy darabig, mivel a múzeum úgy egy éven belül átköltözik West Smithfieldbe. A hirdetők máris egymás sarkát tapossák, a De Beers, a Cartier... mindenki... – Jane diszkréten elhallgatott. – Itt, Amerikában... khm... hihetetlen az érdeklődés az ékszerek iránt, és bőven van pénz is... a versenytársainkat meg fogja ütni a guta. A vezérigazgató és az elnök azt sem tudja, hová legyen izgalomban, és nagyon támogatják a tervet. Biztosra veszik, hogy ez a cikksorozat visszatéríti az olvasókat a nyomtatott folyóirathoz. Egy ékkő sokkal jobban néz ki egy magazin fotóin, mint a képernyőn.

Ami igaz is volt. Egy hozzáértéssel megvilágított, jó minőségű papírra nyomtatott kép majdnem azt az élményt nyújtotta, mint az ékszerek megérintése. Kate számára azonban a vizuális élmény megteremtésének mi-kéntje másodlagos fontosságú volt. Őt a történet érdekeltte, a készítés, hogy alámerüljön a történelemben, és az addig mellőzött – vagy feledésbe merült – tényekből valami eredetit alkosson.

– Mindjárt értekezletem lesz, szóval mit mondasz, igen vagy nem? – sürgette Jane. – Komoly összegek felett ren-

delkezem, és nyilván te is tudod, hogy ez manapság ritkaságszámba megy. Felhatalmaztak arra, hogy finanszírozzak minden utazást, ami csak szükséges ennek a cikksorozatnak a megírásához.

– Mármint a londoni úton felül is?

– Nos, nem hinném, hogy az ékszerek története ott kezdődött volna. Hanem már előtte, a gyémántbányákban.

– Értem – bólintott Kate. – Így tényleg mennék valamire.

Jane halkan felnevetett.

– Gondoltam, hogy ez tetszeni fog.

– Köszönöm. Azt is, hogy rám gondoltál.

Egy pillanatra kínos csend támadt.

– Hát... a vezetőség mindenáron Jocelyn Cassidyt akarta a Smithsoniantól, de a London Múzeumnak cseppet sem tetszett a javaslatuk. Jól tudom, hogy személyesen ismered a jelenlegi múzeumigazgatót, Wright professzort, még Oxfordból?

– Igen.

– A professzor asszony azt állítja, hogy az e téren végzett kutatásod egészen kivételes. Az utolsó nekem küldött cikked pedig... a Bulgariról... nagyszerű volt. Szokatlan nézőpontot választottál, de tetszett. Izgalmasan megírt darab volt.

– A művészeti vezetőjük kikötötte, hogy csak ebédidőben készíthetek vele interjút, így egész sor nevetésesen hosszú ebédet ültem végig mellette. Egy héten át kénytelen voltam mindennap olasz tésztát enni... elfogyott mellé egy kancsó chianti is.

– Attól tartok, ezúttal nem kecsegtethetlek étellel! Csak felbecsülhetetlen értékű ékszerekkel. Akkor... hogy döntesz? Mert nem vesztegethetjük az időt.

Felbecsülhetetlen értékű ékszerek... és a London Múzeum, töprengett el Kate.

– Jelenleg több dolog is foglalkoztat – próbálta kerülni az azonnali válaszadást. – Hadd nézzem meg a naptáramat, aztán visszahívlak.

Mielőtt letették volna a telefont, Jane megígérte, hogy átküldi a gyűjteménnyel kapcsolatos anyagait.

Kate hátradőlt a székén, a fűrtjeit lófaroakra fogta össze, szorosabbra húzta a plédet a vállán, és a forró csokoládéja maradékát kortyolgatva fejben összeállított egy listát arról, hogy mi mindent kell elintéznie, mielőtt elindul Londonba. Két héten belül esedékes a biztosítási jelentés a svájci ügyfelének. Az íróasztalán szétszórt fotók heverték a Cartier néhány régebbi darabjáról, amelyeket a cég a párizsi Divathét során tervezett bemutatni. A fényképek alatt lapult a Harvardra beadandó posztdoktori ösztöndíjpályázatának a szinopszisa – a következő hónapban volt a beadási határidő. Legalul pedig egy ezüst páfránymintás pecséttel ellátott barna borítékban a válóperes iratai. Alá kell írnia a Jonathan ügyvédjétől érkezett papírokat, aztán továbbléphet. Minden el volt intézve, minden rendben volt... csak a szíve nem. Kate nagyot sóhajtott, és már nyúlt volna a boríték után, aztán mégis visszahúzta a kezét. Majd később, fogadta meg magában.

Helyette inkább fogta az ösztöndíjpályázati anyagát, és az orrát ráncolva végigfutott a piros ákombákomokon,

amelyek mind kijavítandó hibákat jelöltek. Aztán a tekintete önkéntelenül is azokra a finom, fekete tintával rajzolt vázlatokra tévedt, amelyeket levéltári pergamintasakokban tartott, hogy védje őket a levegőtől, a portól, míg vissza nem kerülnek az irattartó szekrénybe, a helyükre.

Az első rajzon két összehajolva nevetgélő kislány volt látható. Egyforma ruhát és kötényt viseltek, kócos hajfonat omlott a vállukra. A második vázlat egy peckesen álló kiskakast ábrázolt, a harmadikon rózsák, gyűrűk, nyakláncok, narancsok és szőlőfürtök heverték művészi összevisszaságban, szinte teljesen betöltve a papírt. A lap túloldalán gyermekes kézírással valamiféle gyógyfőzet receptje állt:

2 kanál méz

egy csipet kakukkfű

tört bors

citromlé (frissen facsart)

(Forró teához vagy vízhez keverni.)

Az utolsó rajz egy rózsát formázó brossról vagy talán díszgombról készült, a közepét és a szirmok szélét ékkövek díszítették. Mivel nem volt színes, Kate el sem tudta képzelni, hogy miféle kövek lehetnek, de a forma emlékeztette azokra az Erzsébet-kori díszgombokra, amelyek fotóit a doktori dolgozata írása közben tanulmányozta. Olyan díszgombokra, amelyek a London Múzeumban találhatóak.

Megfordította az áttetsző pergamintasakot, és újra elgyönyörködött az inas, erős végtagokban, a kibomlott haj-

fonatokban. Mindkét lány arca gödröcskés volt, a hajuk pedig sötét – mint Essie-é, Kate-é és a teljes Kirby rokonságé. Vajon ha Noah megéri, az ő dundi arccsokáján is ugyanilyen gödröcskék lettek volna? Még a csontjaiba is belesajdult a fájdalom, amikor a halva született kisbabára, a kislányra gondolt. A tenyerével letörölte a könnyeit, és tovább bámulta a kislányokat.

Kate a barna homokkő burkolatú házzal együtt megörökölte az iratszekrényeket és bennük a dédnagyanya papírjait – ezek között bukkant rá a rajzokra. A szülei csak legyintettek, a szemükben ezek mindössze Essie szórakozott krikzkrakszai voltak. Hiszen vonalazott, rubrikákra osztott papírra firkantották le őket, mintha valakinek épp egy üzleti főkönyv akadt volna a kezébe, amikor rajzolni kezdett – Essie ragaszkodott hozzá, hogy ő intézze a férjével közösen alapított, szerény kis szállítási vállalkozás könyvelését. Kate szülei szerint ki kellett volna dobni a rajzokat, csakhogy ő nem volt képes megválni tőlük. Jól esett elképzelni a dédnagyanyját, ahogy a naplófőkönyv margójára rajzolgat, amikor épp van egy szusszanásnyi ideje: rakoncátlan fürtjeit a füle mögé tűri, mellette egy csészében erős indiai tea gőzölög.

Kate meghallotta az e-mail érkezését jelző hangot, letette a rajzokat, és bekapcsolta a számítógép képernyőjét. Jane az ígéretéhez híven írt, és küldött neki egy egész sor csatolmányt. Kate egyenként rájuk kattintott, és végigfutott az 1914-es újságcikkeken, amelyek az újonnan alapított London Múzeum ékszerkiállításáról adtak hírt.

A LONDON MÚZEUM
ANTIK ÉKSZEREKET MUTAT BE
*A felbecsülhetetlen értékű gyűjtemények titkos
kincsleletből származó, Erzsébet- és Jakab-kori
ékszerekkel gyarapodnak*

REJTÉLYES ÉKSZERKINCSEK
A London Múzeum csupa kaland

A NAPVILÁGRA KERÜLT TITOK
London eltemetett kincsei

TALÁLT KINCS LONDON
KELLŐS KÖZEPÉN
Építőmunkások bukkantak a rendkívüli leletre

Kate sietve átfutotta a cikkeket. Mindegyikben említésre került a sajtó felfokozott érdeklődése és a múzeumot zsúfolásig megtöltő tömeg. Aztán a telefonja után nyúlt, és felhívta a szerkesztőt.

– Szervusz, Jane. Épp az 1914-es kiállításról írt beszámolókat olvasom. Köszönöm, hogy átküldted őket.

– Nagyszerű! Akkor már biztosan feltűnt, hogy a lelet eredetéről alig akad pár részlet.

– Az ékszerek nem 1912-ben kerültek elő? Kíváncsi lennék, miért tartott két évig, hogy nyilvános bejelentést tegyenek a gyűjteményről.

– Ki tudja? Remélem, te majd előásol valami új információt.

Kate hátradőlt a székén, és újra végiggörgőzött a cikkekben. Szinte már meg is feledkezett a telefonbeszélgetésről, amikor meghallotta Jane hangját:

– Akkor elutazol Londonba? Mert most kellene választ adnod...

– Ó! – Csábító volt a lehetőség, hogy a rejtélyes cheap-side-i ékszerek eredetével foglalkozzon, emellett... Kate megint odapillantott a dédnagyanyja brosst vagy díszgombot ábrázoló vázlatára. Mellékesen talán alkalmá nyílna egy kis magánjellegű kutatásra is. – Rendben – felelte. – Benne vagyok.

– Remek! – Jane hangja megkönnyebbülésről árulkodott. – Wright professzor hétfő reggel kilenckor érne rá, akkor tájékoztatna téged meg a fotóst. Megfelel?

– Persze. Köszönöm. – Kate épp készült megtudakolni, hogy ki lesz a fotós, de Jane tovább hadart.

– Akkor hétfő reggel kilenckor a London Múzeumban. Küldd el e-mailen az útlevélszámodat, a titkárnőmmel megvetetem a repülőjegyed, és lefoglaltatok egy szobát valami szállodában, ami közel van a múzeumhoz. Válassz ki néhány fontos darabot, és koncentrálj azokra. Az eredetük a fontos. Egy hónapot kapsz rá.

– De Jane, hiszen senki sem ismeri az eredetüket...

– Pontosan. Azt akarom, hogy olyan sztorikkal állj elő, amiket előtted még soha senki nem írt meg.

2. fejezet

London, napjainkban

Miért rejt el valaki egy vödörre való értékes ékszert és drágakövet, ha aztán sosem tér vissza, hogy kiássa a kincset?

Egyre ez a gondolat járt Kate fejében, miközben a London Múzeum kutatási osztályán sietve aláírta az adatbiztonsági papírokat és a titoktartási nyilatkozatokat.

– Dr. Kirby, a nyakba akasztható igazolványát állandóan viselnie kell – közölte vele a recepciós egy börtönőr pattogó, ellentmondást nem tűrő hangján. – Ezzel az azonosítóval léphet csak be a helyiségbe, ahol megtekinti a darabokat... természetesen biztonsági őnök kíséretében... és az igazolvány érvényessége a mai napra korlátozódik, utána az ékszerek visszakerülnek a pánccéltermünkbe. Elég lesz a rendelkezésére álló idő?

– Remélem. Ha mégsem, akkor hazavihetem magammal az ékszereket?

A recepciós nem óhajtott Kate suta, viccnek szánt válaszával foglalkozni:

– Ezt beszélje meg az igazgatóval. Kérem, most menjen le a szolgálati lépcsőn az alagsorba. Wright professzor már várja.

– És a fotós? – tudakolta Kate.

– Hamarosan a kollégája is csatlakozhat önhöz... csak még rá kell jönnünk, hová tegyük a... felszerelését.

A fiatal nő ingerülten rákoppintott a tollával az asztalra, de közben nem tudta leplezni halvány mosolyát. Kate mélyet sóhajtott. Ezt a pillantást már vagy százszor látta, így azonnal tudta, hogy melyik fotóst küldték ide a laptól.

– Mr. Brown? – A recepciós odaintett egy biztonsági őrt. – Kérem, kísérje le dr. Kirbyt.

Az őt levezette Kate-et az alagsorba. Ahányszor csak bezárt ajtóhoz értek, mindkettejüknek oda kellett érintenie az azonosítóját a leolvasóhoz, hogy beléphessenek a következő szintre.

Az alagsori lépcsőház inkább idézett börtönt, mint múzeumot, és beletelt néhány percbe, mire Kate szeme alkalmazkodott a gyér fényhez. Lefelé haladva minden egyes lépésnél elképzelte az épület beton alapzatának nekifeszülő, elmosódó rétegeket: viking eszközök és a pestis korában keletkezett tömegsírok, közöttük vörösés hamu abból az időből, amikor a felbőszült kelta királynő, Boudica felgyújtatta a várost, legfelül pedig a nagy londoni tűzvész és a világháborúk után maradt törmelék.

Erre települt rá a London Múzeum épülete és az alagutak, a csövek, a kábelek, amelyek a múzeumot összekötötték a szomszédos felhőkarcolókkal. El kellett ismerni: London egyszerűen felülmúlhatatlan volt abban, hogy

újraalkossa magát. Az eltelt több mint kétezer év során mindig felállt a földről, és akár a dacos Boudica, az öklét rázta azok felé, akik el akarták tiporni.

A titkait pedig több réteg vizes, mocsaras földbe rejtette.

Kate-nek ezek közül kellett legalább egynek a nyomára bukkannia.

– Megérkeztünk – szólalt meg az űr, a nyomógombok segítségével beütötte a kódot, majd a vállával belökte az acélajtót: – Csak ön után, dr. Kirby.

Kate belépett egy neon fénycsövekkel megvilágított, alacsony mennyezetű helyiségbe, amely részben pénzmosóra, részben középiskolai természettudományos laborra emlékeztette. A szobát bőrrel és bársonnyal borított asztalok sora osztotta ketté, mellettük két fehér köpenyes nő mikroszkópokkal foglalatzkodott: a filccel fedett tárgylemezre nagy körültekintéssel ráhelyezték a megvizsgálandó darabokat. Kate azonnal felismerte a Jane által küldött cikkekben szereplő ékszereket.

– Dr. Kirby... Kate... végre! Isten hozott! – Az elegáns múzeum-igazgatónő kitárt karral indult felé. – Remélem, gond nélkül jutottál be.

– Örülök, hogy találkozunk, Lucia – felelte Kate széles mosollyal, és megölelte az idősebb nőt.

Lucia Wright sötét hajában épp csak a halántékánál csillant néhány ezüst szál, és sötétkék Chanel kosztümje alatt szinte gyermekien vékonynak tűnt a teste, amelyet a többévnyi maratonfutás tett edzetté és hajlékonyá. Kate egy másodpercre a mentora vállára hajtotta a fejét, és

beszívta Lucia parfümjének jázminillatát. Mintha a steril helyiségbe egy pillanatra beszökött volna a nyár.

Amikor szétváltak, a nő anyáskodó mozdulattal Kate arcára simította a tenyerét.

– Hmm... jól nézel ki – suttogetta, és a pillantásából a büszkeség és az együttérzés különös elegye sugárzott.

Kate elkapta a tekintetét, és a biztonsági örrre nézett, aki kissé értetlenül figyelte a meghitt üdvözlést.

Tíz éve, amikor Kate középkori és Erzsébet-kori témájú PhD-dolgozatát írta Oxfordban, Lucia Wright professzor volt a konzulense, és közeli barátokká váltak. Lucia volt az, aki a védést követően a fiatal történésznőt nemcsak hongkongi és dubaji műgyűjtők figyelmébe ajánlotta, de publikációs lehetőséget is biztosított neki. Mindig keresték egymást, ha Lucia Amerikába utazott, és Kate épp otthon tartózkodott, Bostonban, ám az utolsó személyes találkozásuk óta több mint négy év telt el. Azon a bizonyos napfényes délelőttön, a presszókává és panini mellett beszélgetve egyikük sem sejtette, hogy Kate életében hamarosan tragikus változás következik be.

Kate visszafordult a mentora felé.

– Jól vagyok. – Ami csak részben volt igaz. A torkában gombócot érzett. Visszaigazította lófarokba összefogott hajába a halántéka mellett elszabadult tincset.

– El voltam ragadtatva, amikor Jane azzal hívott fel, hogy téged szeretne megbízni ezzel az exkluzív cikkel. Kiérdemelted... – Lucia oldalra billentette a fejét. – Nehogy félreértsd, Kate... azért nyertél hozzáférést az anyaghoz,

mert a kutatás terén nincs senki, aki felülmúlna téged. Tudom, hogy az írásod méltó lesz ezekhez az ékszerekhez.

Kate nagyot nyelt, és nem felelt, de amikor a mentora szemébe nézett, a pillantása háláról árulkodott. Egy árnyék suhant el a helyiség túlsó végében. Odafordult, és távolról szemügyre vette a finom, virágmintás aranyzománc láncot, amelyet egy sötét hajú nő pontos öltésekkel épp egy bársonnyal borított laphoz rögzített.

– Van a szomszédban egy páncéltérlem, oda vitettük az általad kért ékszereket. Nem könnyű dönteni, ha több mint négyszáz darab közül kell választani, ugye? – mosolygott rá együttérzőn Lucia. – Attól tartok, a fotós késik. A Heathrow repülőtérrel egyenesen idejött, és a recepción most próbálják kitalálni, hogy hová tegyék a szörfdeszkáját. – A nő türelmetlenül topogott, és közben az óráját nézte.

– Marcus Holt lesz a fotós, igaz? – Kate igyekezett semleges hangot megütetni, de Lucia észrevette, hogy a szemét forgatja.

– Ismered? – pillantott felvont szemöldökkel a fiatal nőre.

Marcus Holtról mindenki tudta, hogy egy határozott, tette kész fotós, akinek a fényképei ott voltak minden tekintélyes folyóirat címlapján, legyen az a *Vogue* vagy a *National Geographic*.

– Hát persze! Jane mutatta be pár éve egy hongkongi ékszervásáron. Aztán együtt dolgoztunk néhány sztorin... – Kate hanyagul vállat vont. – Ausztrál – fűzte hozzá, mintha ez mindent megmagyarázna.

Lucia a pártfogoltja szemébe nézett.

– Nagyon laza...

– Ez nyilvánvaló! – Az idősebb nő az órájára pillantott.

– Nemcsak elvégzi a feladatot, de a képein megmutatja a témában rejlő szépséget... a varázslatot. Marcus olyasmit is meglát, amire mások nem figyelnek fel.

– Nagyszerű. Remélem, a londoni tartózkodásod alatt sikerül felfedezned valami újat. – Lucia barna szeme biztatóan csillogott.

Egyelőre nem kellene megemlíteni a jegyzetfüzete végébe gondosan bedugdosott rajzokat, gondolta Kate. Most még biztosan nem.

– Remélem, hamarosan megérkezik. Fél óra múlva igazgatósági ülésem kezdődik, aztán az egész délutánt a városban töltöm, és megpróbálom rábeszélni a fontosabb támogatóinkat, hogy adakozzanak az új épület érdekében. Ugye, eljössz az Aranyművesek Céhének esti partijára?

– Természetesen – bólintott Kate. – Amikor megemlítettem Sophie-nak, hogy Londonba jövök, azonnal küldött meghívót. – Közben meghallotta a leolvasóhoz érő kártya hangját, egy sípjel, és már kattant is a kinyíló ajtó.

– Üdvözlöm, Wright professzor! Annyira sajnálom, hogy késtem. – A magas fényképész vállán fekete fotótáska lógott. Hosszú léptekkel átvágott a helyiségen, megszorította Lucia keskeny kezét, és rámosolygott. A férfi kócos, vörhenyes haja a válláig ért, sötét szeme ragyogott. – Marcus Holt vagyok. Nagyon köszönöm, hogy...

Lucia arcán mintha két rózsza virult volna ki, de azért kurtán félbeszakította a férfit.

– Örülünk, hogy itt van. – Halkan köhécselt, a torkát köszörülte. – Dr. Kate Kirbyt már ismeri.

– Hogyne! Üdv, dr. Kirby. – Kate felé fordult, és futólag arcon csókolta.

A nő megérezte a bőrén a borostáját. Marcusnak enyhe verejték- és tengerszaga volt.

Kate tekintete a férfi gyűrött vászoningére siklott, és muszáj volt megjegyeznie:

– Szörfön érkezél?

– Ennyi erővel akár azt is tehettem volna. Heathrow-n minden gép késett... – Marcus elkomolyodott egy pillanatra, és bocsánatkérő tekintettel nézett rájuk. – Tényleg nagyon sajnálom, hogy megvárattam önöket. – Magától értetődő mozdulattal ledobta az asztalra a fotóstáskát, és elvette a biztonsági őrtől a többi holmiját. – Kösz, haver.

Lucia máris a tárgyra tért, hogy mielőbb indulhasson tovább.

– Ismerkedjenek meg a csapatunkkal. – Intett a két kollégájának, akik Marcus érkezésére abbahagyták a munkát. – Ő itt Saanvi Singh, ékszer-restaurátor – mutatott a sötétebb hajú nőre. – Ő pedig Gayle Woods, a középkori művészet múzeumi kurátora.

Marcus és Kate kezét fogott a két nővel.

– Tavaly ott voltam Genfben, és a középkori díszmű-restaurálásról szóló tanulmánya rendkívül nagy hatással volt rám – szólította meg Kate a restaurátort. – Azóta is folyton idézgetek belőle – mosolyodott el. – Remélem,

nem baj, ha kihasználom az alkalmat, hogy kifaggassam, amíg itt vagyok, Londonban. Egész sor kérdésem van.

A dicsérettől elpiruló Saanvi bólintott.

Lucia sugárzó mosolyt villantott Kate-re.

– Úgy látom, rátaláltál a megfelelő személyre. – Aztán Marcushoz fordult: – Jane biztosított afelől, hogy önök ketten kivételes csapatot alkotnak.

– Így van – biccentett mosolyogva a férfi. – Feltéve, hogy pontosan azt teszem, amire dr. Kirby utasít.

Kate-nek már régen feltűnt, milyen könnyed a modora, milyen laza és vonzó ez az „épp most jövök a tengerpart-ról” stílus. A férfi közvetlenül viselkedett divattervezők és ékszerészek társaságában, de tudósok és újságírók mellett sem volt feszélyezett.

– Az ékszerekhez egyikük sem érhet hozzá – figyelmeztette Lucia. – Tudom, mindketten aláírták a papírokat, a titoktartási nyilatkozatokat, de ezt muszáj külön hangsúlyoznom.

Kate biccentett, majd a fotós felé fordult.

Marcus vállat vont, és bólintott.

– Persze.

Kate szíve vadul feldobogott, amikor Lucia beütötte a páncléterm ajtajának kódját. Ki tudja, miféle sztorikra lel? Az emberek többsége egy drágakőre vagy ékszerre nézve főleg a meghökkentő szépséget érzékelt, a darabok alkotóinak rendkívüli odaadását a munkájuk iránt. Szeretetet és reményt. Az ő feladata azonban történész-ként az volt, hogy eltekintsen a ragyogástól, és arra próbáljon rájönni, hogyan is készült az adott ékszer... vagy

ami még fontosabb: hogy miért. Neki kellett valami módon összekötnie a kézművest és a tulajdonost. Előfordult, hogy munkája során összetört szívekről és árulásról, sőt gyilkosságról szóló történetekre bukkant. Ez utóbbi körülményeit Kate meg sem kísérelte kideríteni.

Nagy levegőt vett, hogy kissé megnyugodjon, amikor belép a pánccélterembe. A tekintete ide-oda járt a három, bársonnyal bevont lapú asztalsor között, amelyeken zománcozott arany nyakláncokat terítettek ki, zafirokat és türkizeket, arany díszgombokat, gyémántköves gyűrűket, és egy emelvényen ott tündökölt a legnagyobb smaragd, amit Kate valaha látott.

– Hoppá! – Marcus is megérkezett a fotóstáskájával. – Teljesen megértem, hogy érezhette magát az, aki véletlenül rátalált az első nyersgyémántra, és a kő felszikrázott a fényben. Minden alkalommal szíven üt.

– Engem is – felelte Kate, és kinyújtotta a kezét, hogy megtámaszkodhasson az asztal szélén. Nem mert bevalani, hogy időnként csalódást jelentett megpillantani egy híres ékszert, amire pedig annyira készült. Mint találkozni Tom Cruise-zal, és rájönni, hogy valójában milyen alacsony. Vagy mint amikor David Beckham megszólal, és kiderül, milyen vékony a hangja. Hogy is kelhetne versenyre a valóság a világ elé tárt, feljavított minőségű, csodás képekkel?

Ezúttal azonban csalódásról szó sem volt.

Saanvi megértő pillantást vetett Kate-re, miközben az egyik távolabbi asztalhoz kísérte.

– Az ember elhinni is alig képes, hogy ezt a gyűjteményt valamikor az 1600-as években rejtették el. – A zománcos nyakláncok felé intett. – Tökéletes állapotban vannak. Nem maradtak volna meg ennyi időn át, ha valaki viselte volna őket. A zománc lekopott volna, az aranyat, az ékköveket pedig vagy eladják, vagy átalakítják, és új foglalatot kapnak. Kezdjük talán ott... kikészítettem néhányat a kért darabok közül. A többi a szomszéd helyiségben van, ahonnan épp átjöttünk... még egyszer megvizsgáljuk őket, mielőtt visszakerülnek a raktárba. Tessék...

Kate megállt a bársonyborítású asztal mellett, állított a lámpa szögén, nagyítót vett elő a táskájából, és lehajolt, hogy szemügyre vegyen egy világos árnyalatú kámeát, egy bizánci függőt. A katalógusban látta az ékkőről készült főtót, ám így is felkészületlenül érte a finoman redőzött ruhák, egy bűnbánón lehajtott fej ívének látványa.

– Fehér zafír?

– Igen. Szent Tamást ábrázolja. A magas, felemelt kezű alak Jézus... épp azt bizonyítja az apostolnak, hogy keresztre volt feszítve.

– Majd feltámadt. – Kate szíve szerint végigsimított volna a kis Szent Tamás-domborművön, az aranyfoglalatton, de ehelyett a noteszéért, a tolláért nyúlt, és jegyzetelni kezdett.

Szent Tamás hitetlensége – a leghíresebb ábrázolás Caravaggiohoz köthető.

Eltűnődött...

Az áttetsző zafírba vésett apró dombormű meghittséget és gyengédséget sugárzott.

A medál felső részét egy igazgyöngy díszíti – a jámborságot és a reményt jelképezi.

A bizalmat és az odaadást. A feltétel nélküli szeretetet és a bizakodást.

Egyfajta talizmánnak szánták, hogy valaki a szíve felett viselje?

Kate elképzelte a bizánci ékszerészműhelyt, amelyet morzsolódó, fehér sajtot, citromillatú mézes süteményt, pirított pisztáciát és cukorsziruppal meglocsolt nyalánkságokat árusító bódék vettek közre a konstantinápolyi Nagy Palota előtt. A drágakőcsiszolóra, aki a nyitott ablakon besűrődő fényben az ékkő fölé hajolt, hogy apró vésőjével, kalapácsával türelmesen kialakítsa a bemélyedő sítokat, hogy kifaragja a hajszálvékony vonalakat, mielőtt egy köszörűkő segítségével fényesre csiszolja.

– Ez kicsoda? – Marcus az asztal túlsó végén már hozzáfogott a spotlámpák és a fényképezőgépek felállításához, de most a könnycsepp alakú függőre mutatott.

– Hitetlen Tamás – felelte Kate.

– Mindannyian azok vagyunk, nem igaz? – jegyezte meg csipkelődve a férfi, miközben felerősített a fényképezőgépre egy nagy látószögű objektívet. Amikor a spotlámpák fényét az ékszerekre irányította, az arcára sötét árnyék vetült, és a szeme körül, a homlokán váratlanul ki-rajzolódtak a koncentráció ráncai.

Kate visszatért a saját feladatához, felírta a jegyzetfüzetébe a *Hitetlen Tamás* nevet, és bekarikázta.

A kétely állandó kísérője volt. Az eszéiben, a cikkeiben mindennap ezt járta körül: „Mi van, ha...?” Az életét fel-

emésztették a múlt kérdései. Legalábbis ezt állította Jonathan, a volt férje azon a két évvel ezelőtti napon, amikor Új-Zélandra utazott. Ő más módját választotta a gyógyulásnak, és úgy tűnt, Kate nem versenyezhet az érintetlen szépségű hegyekkel és a megunhatatlan műleges horgászással.

– De Katie, hiszen állandóan a világot járod, és mások történeteinek után kutatsz – mondta annak idején a férfi a sebésekre jellemző szókimondó határozottsággal. – Ha pedig itthon vagy, akkor beveszed magad a könyvtárba, belemerülsz a múltba, és bújod a mások kincseiről szóló könyveket. Mikor fogsz végre felnézni belőlük?

Jonathan sosem értette, micsoda gyönyörűség lehet órákat tölteni levéltárakban, könyvekbe mélyedve, olyan értékes ékszereket tanulmányozva, amelyek régi korok titkairól suttoznak.

Átellenben az asztalon három olyan kámea hevert, amelyeket függőként, nyakláncon lehetett viselni: egy firenzei arckép, Erzsébet királynő Armada-portréjának egy változata és Ezópus *A kutya és az árnyék* című állatmeséjének egy finom művű illusztrációja. A gemmák a tizenhetedik századi Londont idézték meg, azoknak a bevándorlóknak, utazó kézműveseknek, mestereknek az otthonát, akik faládákkal és fűszerrel, magokkal, arannyal megtömött nyereg táskáikkal többször is átkeltek az óceánon, és bejárták a selyemutakat.

– Kate? – Marcus már mindennel elkészült, és megállt egy sor szikrázó smaragd ékszer előtt, amelyek úgy vonzották a tekintetet, mint a revütáncosnők felvonulása.

Egy smaragdos óra, egy szalamandrabross és egy papagájos kámea. Saanvi kesztyűs kezébe vette a szalamandrát, és felemelte, hogy az egyik spotlámpa jól megvilágítsa. A kis állatfigurát kaboson csiszolású smaragdokból formázták meg, amelyeket összeforrasztott arany láncszemek tartottak egyben. Kate a szíve szerint benyúlt volna a fekete zománcpettyekkel körülrajzolt szájacskába, mert biztosra vette, hogy fogakat tapintana. Amikor megfordították a kis szalamandrát, látták a két egyforma, ívelt tűt, amelyekkel kalaphoz lehetett erősíteni a brosszt. Az állatka fehér hasán a fekete zománcfoltok végtelenül finom szőrszálak képét idézték.

– A szalamandra... a rejtélyes, tűzből születő lény.

Kate oldalra billentette a fejét. A gyűjtemény egyik ikonikus, ötszáz éves darabjáról volt szó, mégsem tudta, hogyan ítélje meg. Az ékszer mintha üzeni akart volna neki valamit... de mégis mit?

Marcus a hatszögű smaragdos órára mutatott, amely akkora volt, mint egy kisbaba ökle.

– Ezt fotózom le először. Még sosem láttam ekkora smaragdot. Kolumbiai?

Saanvi bólintott.

– Muzóban találták. Hihetetlen, hogy a kő nem hasadt el, amikor kivájták a túloldalát, hogy elhelyezhessék benne az órát. Úgy gondoljuk, hogy az alkatrészeket Genfben készítették, és ott is állították össze az óraművet.

Kate a lélegzetét is visszafojtotta. Úgy érezte, nem valószínű, hogy az életben még egyszer megpillanthat olyan látványos darabot, amelyben így egyesül a fantázia és szín-

te pimaszul merész kézműves tehetség. Ha legközelebb ismét megkérdezik tőle, miért dolgozik ékszertörténész-ként, ezt a remekbe szabott, smaragdfoglalatú órát fogja indokul felhozni. Saanvi katalógusából kiírta a pontos méreteket, majd lejegyzett néhány kérdést is.

A smaragdot Londonban csiszolták? Milyen városokon át jutott el ide?

Királyi sarjnak vagy jómódú arisztokratának készült?

A következő asztalon ékköves zománcgombokat mutattak be, amelyek mellé virágdíszes zománcos nyakláncokat helyeztek: rózsák, harangvirágok, árvácskák.

Kate figyelmesen az utolsó négy gomb fölé hajolt, amelyeket egy külön bársonydobozban tartottak, majd felpillantott, és látta, hogy Saanvi Marcusszal a smaragdóra fotózását készíti elő. A fényképész épp a táskájához ment egy másik objektívért. Kate sietve elővette Essie vázlateit, amelyeket korábban a jegyzetfüzete hátsó borítója alá csúsztatott, és az áttetsző borítékot a gombok mellé tette.

– Ezt a rajzot hol szerezted? – kérdezte Marcus, aki váratlanul bukkant fel mögötte. – Ugyanazt a gombot ábrázolja, ugye?

Kate összerezsent, és az ajka elé emelte a mutatóujját. A férfi szeme elkerekedett. Kate már évek óta meg szeretne volna nézni a London Múzeumban található gombokat, és a vázlat valóban nagyon hasonlított az előttük heverő darabokhoz.

Essie – vagy aki Essie képeit rajzolta – tökéletesen megragadta a hasonlóságot. Az eszmei lényegét. Kate elképzelte a gombokat egy illedelmes szabású Erzsébet-kori

köntös hátán vagy egy lovon vágató arisztokrata köpenyén, amely csak úgy lobog a szélben. A dédnagyanyja bárhol láthatott ilyen gombokat. Nem volt semmiféle bizonyíték arra, hogy Essie vázlatának a modellje az egyik cheapside-i gomb lehetett.

Marcus először Saanvi felé sandított, aki a fotózásra készülve épp behelyezett egy tárgyat a fénysátorba, aztán meghökkenve ismét Kate felé fordult.

– Bocs – suttogta, és felvonta a szemöldökét.

Kate vállrándítva visszatette a rajzot a jegyzetfüzetébe. Remélte, hogy a férfi érti a célzást.

Amikor magára maradt a gombokkal, rá kellett döbennie, hogy a rajz és a műtárgyak közti egyezés még semmit sem bizonyít. Egyszerűen csak hasonlítanak.

A smaragdórára pillantott, és Essie-re gondolt. A dédnagyanyjában is megvolt az írekre jellemző „mesélő hajlam”, és Kate-et kis korában gyakran koboldokról és tündérr királynőkről szóló elképesztő történetekkel altatta el. Nemcsak kelkáposztás krumplipürével táplálta, hanem néphagyománnyal és történelemmel is.

Kate kedvenc meséje a rejtélyes férfiről szólt, aki smaragd zöld szemével megbabonázta Essie-t a Cheapside-on.